העכבר

שהיה...

פאול צ'וי

www.paulchoy.com

זהו סיפור על עכבר קטן, שגילה כי על מנת להיות מאושר הוא צריך להיות עצמו.

היה היה פעם עכבר קטן שחי בתוך חור קטן. החור הקטן היה בעץ קטן והעץ הקטן גדל בחורשה קטנה.
העכבר הקטן מעולם לא פגש עכברים אחרים, ומכיוון שבחור הקטן שלו לא היו מראות הוא לא ידע בכלל מי או מה הוא.
אך בדבר אחד היה העכבר הקטן בטוח, והוא שהוא לא נועד לחיות תמיד בחור הקטן. כי העכבר הקטן ידע בעומק לבו הקטנטן שייעודו היה להיות...

גדול

ולכן העכבר הקטן החליט יום אחד לעזוב את החור הקטן שלו ולגלות עולם. הוא ארז בתיק הקטן שלו את כל הדברים העכבריים החשובים שלו ויצא מהר, כמה שרק הרגליים הקטנות שלו יכלו לשאת אותו.
אחרי ימים רבים של הליכה הוא הגיע לגן חיות. למעשה גן החיות לא היה רחוק מהחורשה הקטנה שלו, אבל לעכבר הקטן היו רגליים קטנות מאוד ולכן הדרך לשם נראתה לו ארוכה מאוד.
העכבר הקטן מעולם עוד לא ראה גן חיות. זה היה שונה לגמרי מהחור הקטן שלו. זה היה מלא יצורים מוזרים, נהדרים וגדולים ביותר שהוא ראה אי-פעם.

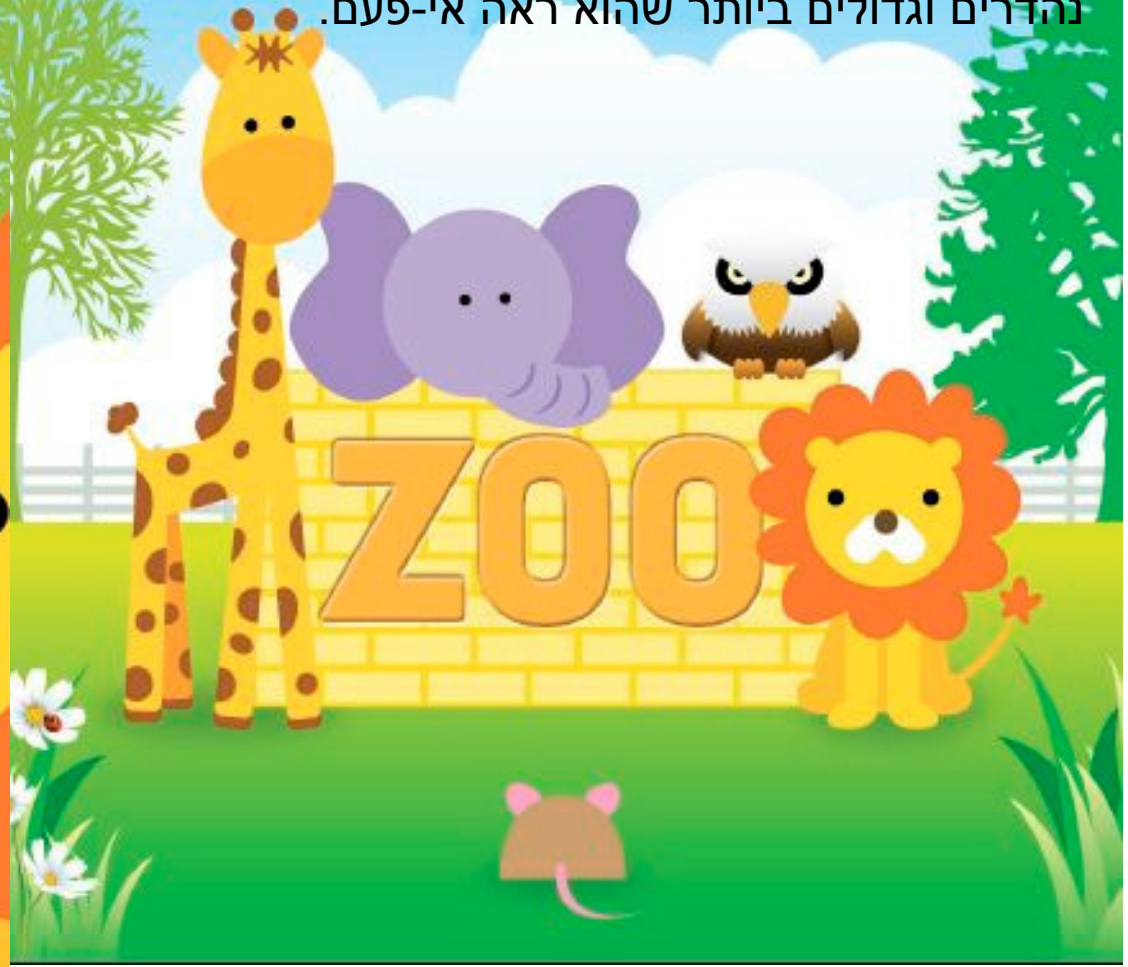

העכבר הקטן ראה אריה גדול שהלך הלוך וחזור והראה את השיניים החדות שלו. הוא ראה ג'ירף ענק שהוציא את צווארו הארוך כדי לאכול עלים מצמרת עץ ענק. והוא ראה עיט גדול שפורש את כנפיו הענקיות.
היה ברור לעכבר הקטן שכאן חיים כל היצורים הגדולים האלה. והעכבר הקטן ידע, עמוק בתוך לבו הקטנטן, שייעודו היה להיות גדול. ולכן הוא החליט מיד, ממש במקום, שכאן הוא יחיה.
הבעיה היחידה הייתה רק שהוא לא ידע עם איזו מהחיות הוא צריך לחיות, כי הרי הוא בעצמו לא ידע מי או מה הוא.

"אולי אני אריה" חשב העכבר הקטן. לכן הוא רץ למקום בו חיו כל האריות, בכלוב גדול מוקף בסורגים חזקים שמנעו מהאריות לברוח.
הוא היה כה קטן שיכול היה לעבור בין הסורגים אל האריות הגדולים שבפנים. ואז לקח נשימה עמוקה (למעשה לא כל כך גדולה כי הוא היה עכבר קטן מאוד) והוציא את השאגה הגדולה ביותר שרק יכול היה. אבל מאחר שהוא היה עכבר קטן מאוד יצאה מפיו רק חריקה קטנה. כל האריות כמעט ונפלו מרוב צחוק

"הממ.." חשב העכבר הקטן "אולי אני לא אריה. אולי אני ג'ירף." והוא רץ למקום בו חיו הג'ירפות, בכלוב גדול מוקף בגדר גבוהה שמנעה מהג'ירפות להימלט.
הוא היה כה קטן שבקלות הזדחל דרך הגדר כדי לפגוש את הג'ירפות בפנים.
הוא נעמד על רגליו אחוריות וניסה להגיע לעלים שבצמרות העצים הענקים. אך אפילו על קצות הבהונות שלו יכול היה להגיע רק לקצה העשבים שסביב גזע העץ.
כל הג'ירפות פרצו בצחוק.

"אם כך" חשב העכבר הקטן "אני בוודאי עיט." והוא רץ לכלוב שבו חיו העיטים הגדולים, בכלוב גדול מכוסה ברשת שמנעה מהעיטים לעוף גבוה.
הוא היה קטן מאוד ולכן עבר בקלות דרך החורים שברשת ופגש את העיטים הגדולים בפנים. הוא ניסה להתעופף וקפץ באוויר, הניע את רגליו העכבריות הקטנות מהר כמה שרק יכול היה. אך למרות שניסה פעמים רבות תמיד היה נופל לארץ, והעיטים רק צחקו ממנו.

הה-הה-הה!

ואז בא שומר גן החיות כדי לסגור את הגן ללילה. הוא הלך קודם לכלוב האריות, שעדיין צחקו משאגות העכבר הקטן. הוא שם מנעול גדול על בית האריות כדי שלא יצאו בלילה לחצר שלהם.
אחר כך הלך השומר לחצר הג'ירפות, שעדיין צחקו מהמאמצים של העכבר הקטן להגיע לצמרות העצים. הוא שם מנעול גדול על בית הג'ירפות כדי שלא יצאו אל העצים הגדולים שבחצר שלהם.
ובסוף שומר גן החיות הלך לכלוב העיטים הגדולים שעדיין צחקו מניסיונות מעוף של העכבר הקטן. הוא שם מנעול גדול על דלת הכלוב כדי שהעיטים לא ימלטו בלילה.

הה-הה-הה!

ואז שומר גן החיות ראה את העכבר הקטן. "מה אתה עושה כאן, עכברון קטן?" אמר השומר "גן החיות הזה לא מתאים לעכבר קטן כמוך. ברח מכאן!!"
"קטן?" אמר העכבר הקטן לעצמו "אתה אומר שאינני גדול?"
הוא הסתכל סביב והבין שבניגוד לכל החיות הגדולות שבגן החיות הוא היחיד קטן מספיק כדי להזדחל בין מוטות הכלובים, לעבור את הגדרות ולקפוץ דרך חורים ברשתות. ופתאום כל החיות בגן הפסיקו לצחוק. הם היו סגורים בכלובים שלהם והביטו על העכבר הקטן שהיה חופשי ללכת לאן שרק רצה ולחקור את העולם.

והעכבר הקטן פרץ בצחוק כשהבין כמה טוב לו להיות קטן כל כך. הוא הבין שאינו צריך להיות גדול. שהוא עכבר קטן ומספיק לו להיות קטן כדי להיות מאושר.
והעכבר הקטן הרים את התיק שלו שהכיל כל החפצים העכבריים החשובים שלו, ועזב את גן החיות. הוא רץ מהר, כמה שרק רגליו הקטנות נשאו אותו. הוא רץ כל הדרך לחור הקטן שלו שבתוך העץ הקטן שלו בתוך החורשה הקטנה שלו.
והוא הבטיח לעצמו שמיום הזה הוא רק ייהנה מהיותו עכבר קטן, העכבר הקטן הטוב ביותר שרק יכול להיות.